

ศักยภาพและความพร้อมในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านการผังเมืองของ
องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง อำเภอกาญจนดิษฐ์
จังหวัดสุราษฎร์ธานี

Preparedness of the Takeantong Tambon Administrative Organization in
Kanchanadit District, Surat Thani Province in Accepting
Responsibility for Town Planning

ทีปรรัตน์ พรหมวิเศษ^{1*} พีรสิทธิ์ คำนวนศิลป²

Teeparat Promwiset, Peerasit Kamnuansilapa

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ² รองศาสตราจารย์ วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ABSTRACT

This research presents the results of an assessment of the preparedness of the Takeantong Tambon Administrative Organization (TAO) in Kanchanadit District, Surat Thani Province in accepting responsibility for town planning. This study examined preparedness across four dimensions: (1) Management of finances and budget; (2) Management of motivation of persons involved in town planning; (3) Meeting the needs of the population; and (4) All-inclusive management.

This study found that the TAO did not allocate a separate budget for managing town planning and, instead, extracted budget from other sources, which caused multiple problems in the TAO. There are not enough staff and there is a lack of knowledge and experience in town planning among existing staff. The TAO did not set up or develop a system of management of personnel who will take responsibility for town planning. This limits the ability of the TAO to accept full responsibility for town planning at the present. At the same time, the local populace does not feel the need or see the use of devolving responsibility for town planning to the TAO. They do not feel that the locality has the budgetary capacity to share financial resources with this new function. This opinion is contrary to the national goal of decentralization. Furthermore, the administrators do not feel they could take over responsibility for town planning by FY 2013 since they are still in the preparation stage.

Keywords: *Decentralization, devolution, town planning*

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอผลการประเมินศักยภาพและความพร้อมในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านการผังเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง อำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี การประเมินศักยภาพและความพร้อมใน

งานวิจัยนี้จะพิจารณาใน 4 ด้านคือ 1. ด้านการบริหารการเงินและงบประมาณ 2. ด้านการบริหารจัดการขวัญกำลังใจของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบด้านผังเมือง 3. ด้านการตอบสนองความต้องการของประชาชน 4. ด้านการบริหารแบบเบ็ดเสร็จ

ผลการศึกษาพบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองไม่ได้มีการจัดสรรงบประมาณสำหรับรองรับการถ่ายโอนภารกิจดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาการจัดสรรและแย่งงบประมาณกับภารกิจด้านอื่นๆ บุคลากรมีไม่เพียงพอขาดความรู้และประสบการณ์ทางด้านผังเมืองและไม่มีการวางแผนพัฒนาระบบการบริหารจัดการบุคลากรที่จะต้องรับผิดชอบด้านผังเมืองในอนาคตทำให้ไม่สามารถรับการถ่ายโอนมาดำเนินการได้ทันที ขณะเดียวกันประชาชนไม่มีความต้องการหรือไม่เห็นประโยชน์ของการถ่ายโอนภารกิจด้านผังเมืองมาอยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองและเห็นว่าท้องถิ่นไม่มีศักยภาพด้านงบประมาณการจัดสรรแบ่งปันทรัพยากรและด้านการบริหารงานบุคคลจึงคัดค้านภารกิจถ่ายโอน และคณะผู้บริหารคิดว่าไม่สามารถถ่ายโอนภายในระยะปีงบประมาณ 2556 เนื่องจากยังอยู่ในขั้นตอนการเตรียมการกับกรมโยธาธิการและผังเมือง หากดำเนินการอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา

คำสำคัญ: การถ่ายโอนภารกิจด้านการผังเมือง (*Transferring duty a side something the city plan*)

บทนำ

การกำหนดนโยบายด้านการกระจายอำนาจเกิดจากการให้ความสำคัญของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 ที่ประกาศใช้เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ.2540 มีจุดเน้นที่สำคัญ คือการจำกัดอำนาจรัฐ การส่งเสริมเสรีภาพและอำนาจประชาชนซึ่งเป็นที่มาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง และการบริหารราชการ ซึ่งก็คือการกระจายอำนาจสู่ ท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้เป็นไปตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐที่บัญญัติไว้ใน หมวดที่ 5 มาตรา 78 ของรัฐธรรมนูญปัจจุบันรัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอน การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 และจัดทำแผนการกระจายอำนาจฯ พ.ศ.2543 (คณะรัฐมนตรีเห็นชอบเมื่อ วันที่ 3 ตุลาคม พ.ศ.2543) พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนด อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับต่างๆ ไว้ 31 เรื่อง และภารกิจด้านผังเมือง เป็นภารกิจ 1 ใน 31 เรื่องที่ถูกกำหนดไว้ โดยแต่เดิมภารกิจด้านการวาง จัดทำผังเมืองรวมเป็นภารกิจที่กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รับผิดชอบศึกษาและวางผังเมืองในองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นที่รับผิดชอบ และให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.2518 ที่ได้ กำหนดขั้นตอนและกระบวนการด้านการผังเมืองรวมไว้ อย่างละเอียด ชัดเจนแล้วประกอบกับ ได้เปิด โอกาสให้ท้องถิ่นสามารถจัดการกำหนดผังเมืองรวมได้ด้วยตนเอง อันเนื่องมาจากการขาดทักษะ ด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านบุคลากร ทั้งนี้เพราะการจัดทำผังเมืองรวมจำเป็นต้องใช้บุคลากร ที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ ความชำนาญเฉพาะด้าน รวมทั้งยังต้องดำเนินการให้เป็นไปตามขั้นตอนตามพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.2518 อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์ความเป็นมาตามหลัก การกระจายอำนาจฯ เมื่อมีการออกพระราชบัญญัติต่างๆ ดังกล่าวเพื่อกำหนดให้องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นสามารถต้องจัดทำภารกิจได้ด้วยตนเอง ดังนั้นกรมโยธาธิการและผังเมืองจึงต้องดำเนินงาน ถ่ายโอนภารกิจนี้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้สามารถบริหารจัดการท้องถิ่นของตนเองได้อย่างสมบูรณ์ โดยรัฐบาลหรือกรมโยธาธิการและผังเมือง จะทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในการกำกับ ดูแล ส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดหลักการสำคัญเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 และแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2543 กำหนดอำนาจหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องวางและจัดทำผังเมืองด้วยตนเอง ทำให้กรมโยธาธิการและผังเมือง ต้องถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นผู้รับผิดชอบแทน ซึ่งการผังเมืองเป็นเครื่องมือในการกำหนดนโยบายและชี้้นำการพัฒนาทางกายภาพ โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์และการเกื้อหนุนกันระหว่างมิติด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างบูรณาการ ภายใต้แนวทางการจัดการที่เหมาะสม ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลตาม มีอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2552 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา 66 องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยมาตรา 68 ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบลอาจจัดทำกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ด้านการผังเมือง ก็เป็นอีกความรับผิดชอบหนึ่ง ที่องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ต้องมีการรับถ่ายโอนผังเมือง ตามกฎหมายกำหนด ทั้งนี้ขึ้นกับศักยภาพและความพร้อมของท้องถิ่นเอง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาศักยภาพและความพร้อมในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านการผังเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง อำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ในครั้งนี้

วัตถุประสงค์

เพื่อประเมินศักยภาพและความพร้อมในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านการผังเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง อำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

สภาพของบุคคลที่พร้อมหรือมีความกระตือรือร้น มีความถนัด มีความตั้งใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ อันเป็นผลมาจากการเตรียมตัวทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เรียกว่าสภาพความพร้อม โดยมี ตัวชี้วัดความพร้อมขององค์กร จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมขององค์กร ที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าความพร้อมขององค์กรที่จะดำเนินการภารกิจใดๆ ให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ นั้น ขึ้นอยู่กับความพร้อมของปัจจัยอย่างน้อย 4 ด้าน ได้แก่ 1.ด้านการบริหารการเงินและงบประมาณ 2.ด้านการบริหารจัดการขวัญกำลังใจของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบด้านผังเมือง 3.ด้านการตอบสนองความต้องการของประชาชน 4.ด้านการบริหารแบบเบ็ดเสร็จ อย่างไรก็ตาม การกระจายอำนาจก็เป็นพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตย หรือประชาธิปไตยเป็นพื้นฐานของการกระจายอำนาจ ขณะเดียวกันก็จะมีกรปกครองท้องถิ่นที่เข้มแข็ง อันจะดูได้จากที่ประชาชนมีอำนาจในการตัดสินใจ ที่จะใช้หรือจัดสรรทรัพยากรภายในท้องถิ่นให้แก่คนรุ่นปัจจุบันและในอนาคต มิใช่มีการปล่อยให้ผู้มีอำนาจจากส่วนกลางมาจัดสรรหรือใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น โดยที่คนในท้องถิ่นมิได้รับประโยชน์อะไรจากทรัพยากรในท้องถิ่นเลย (พีรสิทธิ์ คำนวณศิลป์ และศุภวัฒน์กร วงศ์ชนวสุ, 2543: 9)

ทั้งนี้ การบริหารจัดการของท้องถิ่น จะประสบผลสำเร็จตามเจตนารมณ์ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของประชาชน จะต้องอยู่บนพื้นฐานการกระจายอำนาจ รวมทั้งประชาชนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมตามจิตสำนึกของความเป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบในการร่วมแก้ไขปัญหา ร่วมปฏิบัติ ร่วมตรวจสอบ และร่วมรับผลประโยชน์ด้วย (โกวิท พวงงาม, 2542)

การกระจายอำนาจ เป็นคำหรือสิ่งที่คนในสังคมไทยให้ความสนใจและติดตามเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ทำให้การกระจายอำนาจมีความชัดเจนยิ่งขึ้น ในหมวด 14 การปกครองส่วนท้องถิ่น กระจายอำนาจจึงเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจมากขึ้นตามลำดับ และมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับการปกครองตนเองในระดับท้องถิ่นหรือในระดับพื้นที่ของไทย โดยเป็นรากแก้วของระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย และมีความสำคัญในเศรษฐกิจและสังคม ในด้านการพัฒนาชนบท(ลิขิต ธีรเวคิน, 2535: 3) และเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นต่างๆ มีอำนาจในการจัดการดูแลกิจการหลาย ๆ ด้านของตนเองมี 2 รูปแบบอันได้แก่ การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น และการกระจายอำนาจตามบริการ(ชเนศวร์ เจริญเมือง, 2535: 60-61) เป็นสถานะการกระจายอำนาจในการตัดสินใจและเป็นการให้ (ยอมรับ)สิทธิในการปกครองตนเองของชุมชนและท้องถิ่น (จรัส สุวรรณมาลา ,2538: 9-10) ควรเป็นเรื่องของ จัดสรรหรือแบ่งปันอำนาจและถือเป็นพลังอำนาจให้แก่ประชาชนในการปกครองตนเอง ทั้งนี้เพราะการกระจายอำนาจเป็นเครื่องมือสำคัญในการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมและที่สำคัญสาระของการกระจายอำนาจจะครอบคลุมอำนาจการตัดสินใจที่ถ่านโอนจากรัฐบาลกลางไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะที่เป็นตัวแทนของประชาชน

จากงานวิจัย ของภิรมย์ วงศ์สุข (2548) ได้ศึกษาความพร้อมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ในการดำเนินการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านโครงสร้างพื้นฐาน ตามนโยบายกระจายอำนาจโดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาความพร้อมและความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับการดำเนินการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านโครงสร้างพื้นฐานตามนโยบายกระจายอำนาจ ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาที่มีความแตกต่างกันในเรื่องเพศและระดับการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาที่มีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับความพร้อมในการดำเนินการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านโครงสร้างพื้นฐานตามนโยบายกระจายอำนาจ โดยรวมและเป็นรายด้าน 1 ด้านอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านงบประมาณ และมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง 5 ด้าน ด้านการวางแผน ด้านการจัดและบริหารองค์การสั่งการและบังคับบัญชา ด้านการประสานงานและด้านการควบคุมและรายงานนโยบายบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา มีความคิดเห็นด้วยเป็นรายข้อมูลในระดับมาก ขณะที่ทัศนีย์ สมชาย (2556) ศึกษาวิจัยเรื่องศักยภาพและความพร้อมของเทศบาลตำบลท่าวังตาลในการรองรับการถ่ายโอนความรับผิดชอบด้านโบราณสถานเวียงกุมกามจากกรมศิลปากร ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาพบว่า เทศบาลตำบลท่าวังตาล ยังมีศักยภาพทางด้านการบริหารจัดการไม่สูงนัก และยังขาดความพร้อมในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจ แต่ในขณะเดียวกันผู้บริหารเทศบาล และประชาชนส่วนมาก ต้องการให้เทศบาลตำบลท่าวังตาลเข้ามารับผิดชอบและบริหารจัดการโบราณสถานเวียงกุมกาม หากส่วนกลางจะมีการกระจายอำนาจและความรับผิดชอบมาให้เทศบาลอย่างแท้จริง

วิธีการวิจัย

การศึกษาศักยภาพและความพร้อมของ ในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านผังเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ซึ่งเริ่มต้นจากการระบุตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาจำแนกเป็น 2 แหล่ง ได้แก่ 1) ข้อมูลทุติยภูมิ จากข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เอกสารรายงานต่างๆ เช่น แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา แผนพัฒนาสามปี รายงานผลการดำเนินงาน ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี รวมถึงเอกสารต่างๆ ด้านผังเมือง และ 2) ข้อมูลปฐมภูมิ เก็บรวบรวมโดยกระบวนการสนทนากลุ่ม (Focus Group) และการสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มเป้าหมาย 3 กลุ่ม ใช้เครื่องมือจาก 1) แบบสัมภาษณ์อย่างไม่มีการโครงสร้าง (unstructured interview) 2) แบบสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นการสนทนาตามประเด็นสนทนาครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการบริหารการเงินและงบประมาณการจัดสรรและแบ่งปันทรัพยากร 2) ด้านการบริหารจัดการและขวัญกำลังใจ 3) ด้านการตอบสนองความต้องการของประชาชนด้านผังเมือง และ 4) ด้านการบริหารแบบเบ็ดเสร็จ กลุ่มสนทนาจากกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์และดำเนินการจัดการสนทนากลุ่ม แล้วนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์และสรุปผลตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย มีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาสาระ (content analysis) โดยการสร้างแบบสรุป และเลือกใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบอรรถาธิบายและพรรณนาความ

ผลการวิจัย

ข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาวิเคราะห์ร่วมกันสรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองยังไม่มีศักยภาพและความพร้อม และไม่ควรที่จะรับการถ่ายโอนภารกิจและความรับผิดชอบด้านการผังเมือง ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ ประการแรก องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ไม่มีงบประมาณและรายได้เพียงพอที่จะรับผิดชอบด้านการผังเมือง ดังกล่าว เว้นแต่ว่ากรมโยธาธิการและผังเมืองจะได้จัดหางบประมาณมาสนับสนุน ซึ่งในความเป็นจริงกรมโยธาธิการและผังเมือง ก็ไม่มีนโยบายที่จะสนับสนุนงบประมาณเพื่อการผังเมืองแต่อย่างใด งบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองในปัจจุบันที่มีอยู่ส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 30 ก็ได้ใช้ไปเพื่อการดำเนินการด้านโครงสร้างพื้นฐาน เงินเดือนและค่าตอบแทนอีกประมาณร้อยละ 40 งบประมาณมากกว่าร้อยละ 10 เป็นรายจ่ายในหมวดค่าใช้สอยที่ต้องนำไปดำเนินการจัดโครงการ กิจกรรมให้กับประชาชนในพื้นที่ งบประมาณส่วนที่เหลือในปัจจุบันอีกประมาณไม่เกินร้อยละ 20 ก็ไม่เพียงพอที่จะดำเนินการพัฒนาและให้บริการตามพันธกิจต่างๆ ทั้ง 6 ด้าน อันได้แก่ 1. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน 2. ด้านส่งเสริมคุณภาพชีวิต 3. ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย 4. ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พณิชยกรรม และการท่องเที่ยว 5. ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 6. ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ในทั้ง 6 พันธกิจนี้จะมีโครงการต่างๆ 30 กว่าโครงการที่จะต้องจัดสรรงบประมาณ

ซึ่งงบประมาณในปัจจุบันก็ไม่อาจจัดสรรให้กับทุกพันธกิจอยู่แล้ว ขณะเดียวกันผู้บริหารท้องถิ่นยังไม่สามารถระดมเงินทุนหรือทรัพยากรจากแหล่งต่างๆ ในท้องถิ่น หรือหน่วยงานต่างๆ หรือจากรัฐบาลหรือจากนักการเมืองในทุกระดับ นอกจากนี้้องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองในภาพรวมยังขาดศักยภาพในเรื่องการระดมวัสดุอุปกรณ์และสิ่งสนับสนุนการทำงาน การจะหาวัสดุอุปกรณ์จากการบริจาคหรือสนับสนุนเป็นเรื่องที่

ผู้บริหารส่วนใหญ่ไม่สามารถทำได้ การจัดหาวัสดุอุปกรณ์และสิ่งสนับสนุนการดำเนินโครงการพัฒนาต่างๆ ยังจะต้องใช้งบประมาณจากองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองที่มีอยู่เท่านั้น

เหตุผลประการที่สอง ที่องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองไม่ควรจะรับการถ่ายโอน ได้แก่การที่พบว่า ณ ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองยังด้อยศักยภาพในการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกให้อยู่ในกรอบระเบียบวินัยได้เนื่องจากยังไม่มีบทลงโทษหรือระบบการทำงานในด้านการผังเมือง เพราะยังไม่มีข้อบังคับหรือมาตรการที่จะควบคุมสมาชิกหรือจูงใจพนักงานให้มาสนใจปฏิบัติหน้าที่ในด้านในด้านการเตรียมความพร้อมในการผังเมือง รวมไปถึงการที่บุคลากรมีไม่เพียงพอ และขาดความรู้และประสบการณ์ด้านการผังเมือง อันเนื่องมาจากการงานด้านผังเมืองต้องใช้เทคนิควิธีการที่ซับซ้อนและใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย จำเป็นต้องมีการอบรมให้ความรู้และ จัดส่งบุคลากรที่เกี่ยวข้องไปอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจ ซึ่งอาจจะต้องใช้งบประมาณค่าใช้จ่ายในการอบรมเพิ่มขึ้นและอาจจะกระทบกับความรู้สึกและเป็นการทำลายขวัญและกำลังใจของบุคลากรในงานอื่นที่ทำงานมานานและยังไม่เคยได้รับการฝึกอบรมและต้องการได้รับการพัฒนาเพิ่มความรู้และทักษะในการทำงานเช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาทางด้านพฤติกรรมองค์กรก็จะพบข้อด้อยเช่นกันว่าผู้บริหารยังไม่มีแผนกลยุทธ์หรือแผนยุทธศาสตร์ที่จะนำพาองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ไปสู่การเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการกระจายอำนาจทางด้านการผังเมือง ตามที่ได้กำหนดไว้ในแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ พ.ศ. 2542

เหตุผลประการที่สาม ที่องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองไม่ควรจะรับการถ่ายโอน คือการที่มีการเพิ่มงานและความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นย่อมหมายถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดสรรงบประมาณภายในองค์กรใหม่ บนพื้นฐานของข้อจำกัดทางด้านงบประมาณตามที่กล่าวข้างต้นย่อมหมายถึงโอกาสที่จะมีความขัดแย้งในการจัดสรรแบ่งปันงบประมาณที่จะต้องเอาใจหรือตอบสนองฝ่ายการเมือง ประชาชน เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก็ยากที่จะให้เกิดความสมดุลอยู่แล้ว ทั้งงานผังเมืองในพื้นที่ ไม่ใช่งานบริการประชาชนในพื้นที่โดยตรง และเป็นเรื่องที่ประชาชนในพื้นที่ไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก อีกทั้งงานผังเมือง อาจต้องใช้งบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองจำนวนมาก เหล่านี้มิได้มีส่วนช่วยส่งเสริมพัฒนาอาชีพหรือสร้างอาชีพใหม่ๆ หรือเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นแต่อย่างใด องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่าตัวองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ต้องตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ให้มากที่สุด ไม่ใช่ตั้งงบประมาณขึ้นมาเพื่อตอบสนองนโยบายและความต้องการของกรมโยธาธิการและผังเมืองแต่อย่างใด

เหตุผลประการที่สี่ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองไม่ควรจะรับการถ่ายโอนภารกิจ เพราะยังขาดศักยภาพในการบริหารจัดการแบบเบ็ดเสร็จ จากการสนทนากลุ่มคณะผู้บริหาร พบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ไม่พร้อมที่จะรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านการผังเมือง จากกรมโยธาธิการและผังเมือง ได้ภายในระยะเวลาปีงบประมาณ 2556 เนื่องจากยังอยู่ในขั้นตอนการเตรียมการและเงื่อนไขข้อตกลงกับกรมโยธาธิการและผังเมือง ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ต้องมีการศึกษาปัญหาผลกระทบต่อชุมชน และปัญหาอื่นๆที่จะตามมาจากการทำงานด้านผังเมืองเช่นอาจกระทบการแบ่งโซนนิ่งหรือการใช้ที่ดินต่างๆของประชาชนในพื้นที่ หากองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทอง ไม่มีการศึกษาความเป็นไปได้ อาจก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาได้ในอนาคต

อภิปรายผล

ในการศึกษารุ่นนี้แม้จะพบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองไม่มีความพร้อมในการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านการผังเมือง ตามทฤษฎีการเมืองเปรียบเทียบ ซึ่งก็ไม่ควรจะสรุปได้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียนทองไม่มีศักยภาพและความพร้อมตามนโยบายและแนวทางของการกระจายอำนาจ และควรมีความเข้าใจว่าการถ่ายโอนมิใช่การให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ทำงานแทนหรือเป็นองค์กรผู้รับใช้หน่วยงานส่วนกลาง แต่การกระจายอำนาจและภารกิจต้องคำนึงถึงบริบทและความต้องการของท้องถิ่นประกอบด้วยศักยภาพในการบริหารจัดการและการรับถ่ายโอนอำนาจจากส่วนกลางจำเป็นจะต้องมีการพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ ไป นอกจากนี้ในการพิจารณาศักยภาพและความพร้อมของท้องถิ่นจะต้องพิจารณาควบคู่ไปกับศักยภาพและความพร้อมของหน่วยงานส่วนกลางว่า มีความจริงใจหรือตั้งใจจริงที่จะสนับสนุนให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนดูแลกิจการต่างๆ ที่มีผลกระทบโดยตรงต่อชีวิตความเป็นอยู่ของตนเอง หรือต้องการเพียงแค่ผลักดันภารกิจและความรับผิดชอบของหน่วยงานไปให้ท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะ

ดังนั้นเสนอแนะให้ศึกษาถึงศักยภาพและความพร้อมของท้องถิ่นในรองรับการถ่ายโอนภารกิจจากส่วนกลางจึงจำเป็นต้องมีการประเมินศักยภาพและความพร้อมของส่วนกลางในการเตรียมการที่จะถ่ายโอนควบคู่ไปกับศักยภาพและความพร้อมของท้องถิ่นในการรับการถ่ายโอนภารกิจและความรับผิดชอบจากหน่วยงานส่วนกลาง การบริหารจัดการตามแนวทางแห่งการกระจายอำนาจนั้นจะสำเร็จได้จะต้องเกิดจากความพร้อมของทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในลักษณะความสัมพันธ์ที่เกื้อหนุนกันระหว่างผู้ถ่ายโอนและผู้รับการถ่ายโอนภารกิจและความรับผิดชอบต่างๆ บนหลักการที่ยึดถือประชาชนเป็นหลัก

จากผลการศึกษาการปฏิบัติภารกิจด้านผังเมืองรวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะสามารถบรรลุผลสำเร็จได้นั้นก็โดยการขจัดปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ให้หมดไป นั่นหมายความว่า จะต้องมีการปรับเปลี่ยนแก้ไขตั้งแต่ระดับนโยบายและระดับปฏิบัติ ที่จะต้องมีการปรับปรุงพัฒนาทั้งใน ส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งจะเป็นผู้รับการถ่ายโอนภารกิจหรือแม้แต่ในส่วนงานที่เกี่ยวข้อง หรือในหน่วยสนับสนุนต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือ หน่วยงานราชการ ที่มี ความเกี่ยวข้องกับการกิจด้านผังเมืองรวมและหน่วยงานราชการในส่วนขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นที่ต้องสอดคล้องสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เพื่อให้นโยบายการกระจายอำนาจ บรรลุผลตามเจตนารมณ์ของรัฐบาล โดยแบ่งแยกสาระสำคัญของการเตรียมการปฏิบัติในแต่ละส่วน ดังนี้

(1) รัฐบาลเป็นหน่วยงานที่กำหนดนโยบายและมี บทบาทสำคัญในการกำกับการบริหาร ราชการให้ เป็นไปตามนโยบาย รัฐบาลจะต้องส่งเสริม สนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างจริงจัง มีความเป็นธรรม และเป็นรูปธรรม ทั้งนี้เพื่อแก้ไขและลดปัญหาการบริหารงานที่ไม่ เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงานระหว่างรัฐบาล และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในส่วนของการกิจด้านผังเมือง รวม

(2) กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือสำนักงานโยธาธิการและผังเมือง คือระดับของหน่วยงาน ราชการที่ รับผิดชอบภารกิจด้านผังเมือง มีหน้าที่รับนโยบายไปปฏิบัติร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้นจึงควรมี

แนวทางปฏิบัติและติดตามประเมินผลอย่างเป็นระบบ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนเกิดความรู้ ความเข้าใจและมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำผังเมืองรวมในพื้นที่มากขึ้นรวมทั้งสามารถปฏิบัติ ควบคุม พัฒนาให้เป็นไปตามผังเมืองรวมที่จัดทำไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้เหมาะสม สอดคล้องกับศักยภาพของท้องถิ่น รวมทั้งสร้างมาตรการเชิงบวกเพื่อจูงใจให้ผู้มีส่วนได้เสียปฏิบัติ ตามผัง ประกอบกับต้องวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการปฏิบัติ ภารกิจด้านผังเมืองรวมให้แก่รัฐบาล เพื่อที่จะนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รับการถ่ายโอนตามแผนการกระจายอำนาจ ต้องเตรียมการ ให้พร้อมในด้านต่างๆ ดังนี้

- 1) การพัฒนาองค์ความรู้ให้แก่บุคลากรที่ปฏิบัติภารกิจ
- 2) การพัฒนา เครื่องมือและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติภารกิจด้านผังเมืองรวม โดยอุปกรณ์เครื่องมือ เหล่านี้จะช่วยให้การกำหนดจัดทำ วางผังเมืองมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว ถูกต้อง และเชื่อถือได้
- 3) จัดหางบประมาณในระยะเวลาที่มีการถ่ายโอนภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยจัดสรรงบประมาณ ให้เพียงพอ
- 4) พัฒนากฎหมายเพื่อบังคับใช้ผังเมืองรวมตามกฎหมาย ในการกำกับ ควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามผังเมืองรวมโดยการใช้กฎหมายผังเมืองเป็นหลัก
- 5) การกำหนดนโยบายด้าน ผังเมืองรวม ผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องมีนโยบายที่ชัดเจนในการสนับสนุนรวมทั้งสามารถปฏิบัติ ควบคุม พัฒนาให้เป็นไปตามผังเมืองรวมที่จัดทำไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้เหมาะสม สอดคล้องกับศักยภาพของท้องถิ่น รวมทั้งสร้างมาตรการเชิงบวกเพื่อจูงใจให้ผู้มีส่วนได้เสียปฏิบัติ ตามผัง ประกอบกับต้องวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการปฏิบัติ ภารกิจด้านผังเมืองรวมให้แก่รัฐบาล เพื่อที่จะนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 6) ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงานขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นโดยให้มีโครงสร้างที่ชัดเจนและมีความเป็นธรรม
- 7) ประชาสัมพันธ์อย่างเป็นระบบ ทั้งพื้นที่ เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจร่วมกันระหว่างประชาชน หน่วยงานและองค์กรต่างๆ ในพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงขั้นตอนการถ่ายโอนภารกิจด้านผังเมืองรวมขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น คือ กระบวนการศึกษาและจัดทำผังเมืองรวม กระบวนการออกกฎหมายบังคับใช้ กระบวนการ ปฏิบัติให้เป็นไปตามผังเมืองรวม ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีความซับซ้อน ยุ่งยาก และใช้เวลาในการดำเนิน งานมาก ทำให้ภารกิจด้านผังเมืองรวมที่ผ่านมายังไม่ประสบความสำเร็จในทางปฏิบัติ จึงควรปรับปรุง ขั้นตอนให้มีความกระชับมากขึ้นภายใต้ ศักยภาพและความพร้อมของทรัพยากรต่างๆ ที่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นมีอยู่ ทั้งนี้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมาย เป็นไปได้อย่างรวดเร็ว ทันเวลา และเกิดประสิทธิภาพ ในการปฏิบัติอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติในรูปของการปฏิบัติตามกฎหมายผังเมืองขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น

เพื่อให้การปฏิบัติการกิจด้านผังเมืองรวมเป็นไปตามกระบวนการขั้นตอนของกรอบการปฏิบัติ ที่มีความชัดเจนด้านข้อกำหนด รวมทั้งให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการภารกิจด้านผังเมือง รวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้มีความชัดเจนทางด้านการปฏิบัติมากขึ้น ดังนี้

(1) การเพิ่มเติมและการแก้ไขปรับปรุงด้านกฎหมายผังเมืองโดยยึดพระราชบัญญัติ การผังเมือง พ.ศ. 2518

(2) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทางด้านผังเมืองรวม ด้านการพัฒนาบุคลากร ทางด้านผังเมือง โดยการพัฒนาทักษะด้านบุคลากร แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์เพื่อเสริมสร้าง ทักษะการปฏิบัติอย่างผู้เชี่ยวชาญและเป็นไปตามมาตรฐานสากล

(3) การพัฒนาด้านงบประมาณ นอกเหนือจากโดยการจัดทำแผนงานและ โครงการตามลำดับ การพัฒนาเมืองและความเป็นไปได้ทางด้านงบประมาณ เพื่อให้การจัดทำผังเมืองรวมของท้องถิ่น เป็นไปได้

(4) การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน การประสานพัฒนาโดยเปิดโอกาสให้ประชาชน ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการประสานประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งจะทำให้ผังเมืองรวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมจะได้รับความสนใจจากประชาชนและสามารถพัฒนาเป็นเครื่องมือของสังคม ที่สมบูรณ์ได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะที่รัฐบาลควรให้ความสำคัญและดำเนินการเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สามารถบริหารจัดการผังเมืองรวมได้อย่างไม่ติดขัด ดังนี้

1) ปรับบทบาทหน้าที่ให้เป็นเพียงผู้กำหนด นโยบายและกำกับ ดูแล พร้อมกับกระจายภารกิจด้านผังเมืองรวมไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างแท้จริง

2) จัดทำและเผยแพร่ความรู้และเอกสารการดำเนินงานด้านผังเมืองรวมในลักษณะเป็นคู่มือในการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง และกำหนดแนวทางปฏิบัติ ที่ชัดเจน เช่นการเพิ่มช่องทางการสื่อสาร นำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านผังเมืองในรูปแบบที่เข้าใจง่าย

3) สนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือกลุ่มองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความต่อเนื่องของ พื้นที่ สามารถดำเนินการวาง จัดทำผังเมืองรวมแบบมีส่วนร่วมในชุมชนของท้องถิ่น

4) จัดให้มีกฎหมาย ที่เหมาะสมกับการเพิ่มรายได้ในการจัดเก็บขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อการนำมาสนับสนุน การกิจกรรมไม่มีงบประมาณเฉพาะกิจสำหรับการจัดทำผังเมืองรวม

5) รัฐบาลต้องมีแผนการสนับสนุน การวางและจัดทำผังเมืองรวมเพื่อฟื้นฟูบูรณะเมืองและเพื่อการพัฒนาผังเมือง โดยอาศัย พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.2518

6) รัฐบาลควรแก้ไขปัญหาคาบเกี่ยวและข้อขัดแย้ง ทางด้านกฎหมายให้ ชัดเจน

7) พัฒนาและเพิ่มการผลิตบุคลากรด้านผังเมืองรวมในระยะสั้น ระยะยาว

8) ส่งเสริมบทบาทภาคประชาชนและสังคมให้มีส่วนร่วม

ข้อเสนอแนะที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรให้ความสำคัญและดำเนินการ เพื่อให้สามารถบริหารจัดการผังเมืองรวมได้อย่างไม่ติดขัด ดังนี้

1) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเพิ่มช่องทาง สร้างกระบวนการดึงดูดให้ภาครัฐที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ต้อง สนับสนุน ช่วยเหลือและมีความจริงจัง ในการร่วมกันผลักดันภารกิจด้านผังเมืองรวม

2) ควรเพิ่มขึ้นขั้นตอนการปรึกษาหารือ ประชุมรับฟัง ความคิดเห็นประชาชนในกระบวนการพิจารณาคำร้องของผู้มีส่วนได้เสียหลังจากผังเมืองรวมได้ ถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปแล้ว พร้อมกับเพิ่มความชัดเจนในการกำหนด ระเบียบและหลักเกณฑ์ในการระบุปัญหา ความต้องการแนวคิดในการพัฒนาเมืองและทางเลือกต่างๆ ในการวางผังเมือง

3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรจัดกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ด้านผังเมืองรวมอย่างต่อเนื่องในพื้นที่ เช่น ด้านข้อมูลข่าวสาร การให้น้ำหนักความสำคัญต่อภารกิจ การมีส่วนร่วมทั้งระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชน

4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรเร่งปรับบทบาทของตนเองในการปฏิบัติการกิจด้านผังเมืองรวมให้สอดคล้องกับทิศทางที่รัฐบาล กำหนดไว้ รวมถึง นอกจากการพิจารณาด้านเศรษฐกิจ สังคม เห็นว่าควรพิจารณาด้านทรัพยากรประกอบ ทั้งด้าน คน วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

5) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรพัฒนากลไกร่วมในชุมชนท้องถิ่นให้มีบทบาทสำคัญในกระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ทุกระดับ ทั้งแผนชุมชน แผนท้องถิ่น แผนอำเภอ และแผนจังหวัด โดยให้กลไกดังกล่าวมีส่วนร่วม การรวมตัวกัน ในการสร้าง มาตรการเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ผังเมืองรวมแบบมีแผนงาน โดยให้องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นเจ้าของพื้นที่เป็นผู้รับผิดชอบ และต้องจัดสรรงบประมาณสนับสนุนในสัดส่วนพอควรแก่การดำเนินงานด้านผังเมืองรวม

6) สร้างข้อตกลงร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการกำหนด นโยบายและการนำไปปฏิบัติ รวมถึงองค์กรสนับสนุนงบประมาณให้มีนโยบายเพื่อจัดสรรงบประมาณ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบริหารจัดการตามภารกิจด้านผังเมืองรวม ที่ท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดและ ตัดสินใจเอง

7) ศึกษารูปแบบเชิงวิชาการในทักษะด้านผังเมืองรวม ลักษณะความสัมพันธ์ ที่เอื้อ ต่อการจัดการตนเองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ เพื่อผลักดันให้ เกิดการทดลองปฏิบัติการกิจด้านผังเมืองรวมในจังหวัดนครพนมหรือพื้นที่ต้นแบบที่มีความเหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

โกวิทย์ พวงงาม. (2542). การปกครองส่วนท้องถิ่นไทย หลักการและมิติใหม่ในอนาคต. กรุงเทพฯ: บริษัท บพิศการพิมพ์.

จรัส สุวรรณมาลา. (2538).การกระจายอำนาจในการตัดสินใจและเป็นการให้ (ยอมรับ)สิทธิในการปกครองตนเองของชุมชนและท้องถิ่น :9-10

ทัศนีย์ สมชาง. (2556). ศักยภาพและความพร้อมของเทศบาลตำบลท่าวังตาลในการรองรับการถ่ายโอนความรับผิดชอบด้าน โบราณสถานเวียงกุมกามจากกรมศิลปากร.การศึกษาอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ชนนศ เจริญเมือง.(2535).การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น:60-61

พิรสิทธิ์ คำานวนศิลป์.(2552).ความท้าทายและความสำคัญของการปกครองท้องถิ่นยุคใหม่.วารสารการบริหารท้องถิ่น.2(4):9

- พิธีสิทธิ์ คำวนศิลป์ และศุภวัฒน์กร วงศ์ธนวิสุ. (2543). การพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ภิรมย์ วงศ์สุข .(2548). ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาในการดำเนินการรองรับการถ่ายโอนภารกิจด้านโครงสร้างพื้นฐาน.การศึกษาค้นคว้าอิสระ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2540). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540. เล่ม 114, 11 ตุลาคม 2540.
- (2550). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. เล่ม 124, 24 สิงหาคม 2550.
- ลิขิต ธีรเวคิน.(2535).การกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชนบท.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์: 3